

EUROPEISKA KOMMISSIONEN

Bryssel den 26.9.2012
COM(2012) 550 final

2012/0262 (NLE)

Förslag till

RÅDETS BESLUT

**om bemyndigande för de medlemsstater som är fördragsslutande parter i
Wienkonventionen av den 21 maj 1963 om ansvarighet för atomskada
(Wienkonventionen) att i Europeiska unionens intresse ratificera eller ansluta sig till
protokollet om ändring av konventionen**

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

1.1. Förslagets syfte

Det aktuella internationella systemet för skadeståndsansvar på atomenergins område regleras i huvudsak av två instrument: "Wienkonventionen", i dess ändrade lydelse enligt 1997 års protokoll, och "Pariskonventionen" om skadeståndsansvar på atomenergins område från 1960, som ändrats genom flera protokoll och kompletterats genom Brysselkonventionen av den 31 januari 1963 (nedan kallad *Brysselkonventionen*). Bägge konventionerna bygger i sak på liknande huvudprinciper. Vissa EU-medlemsstater är dock fördragsslutande parter i Pariskonventionen, medan vissa andra är parter i Wienkonventionen.

Artiklarna 12–14 i 1997 års protokoll innehåller bestämmelser om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar som rör tillämpningen av Wienkonventionen. Dessa regler påverkar bestämmelser i Europeiska unionens lagstiftning, särskilt bestämmelser i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område. Unionen har således exklusiv behörighet över de bestämmelser som införts genom 1997 års protokoll. Det innebär att medlemsstaterna inte bli fördragsslutande parter i 1997 års protokoll när det gäller dessa bestämmelser. I en liknande situation vad gäller protokollet av den 12 februari 2004 om ändring av Pariskonventionen antogs rådets beslut i syfte att tillåta de berörda medlemsstaterna att underteckna och ratificera eller ansluta sig till protokollet i unionens intresse. En liknande lösning föreslås i detta fall.

Kommissionen föreslår att rådet bemyndigar de medlemsstater som är fördragsslutande parter i konventionen om ansvarighet för atomskada, undertecknad den 21 maj 1963 (Wienkonventionen) – dvs. Bulgarien, Estland, Litauen, Polen (ex post), Slovakien, Tjeckien och Ungern – att i Europeiska unionens intresse ratificera eller ansluta sig till protokollet¹ om ändring av konventionen, som antogs den 12 september 1997 under överinseende av Internationella atomenergiorganet (IAEA).

Även om det vore bättre att tillämpa ett enda system för skadeståndsansvar på atomenergins område i Europeiska unionen finns det ändå utrymme för viss flexibilitet, eftersom de system som införts genom Wienkonventionen och Pariskonventionen är kompatibla.

1.2. Ändringsprotokoll till 1963 års Wienkonvention om ansvarighet för atomskada

Wienkonventionen antogs i syfte att tillhandahålla en tillräcklig och rättvis ersättning till dem som lidit skada orsakad av kärntekniska olyckor. Genom den inrättas ett särskilt system för civilrättsligt skadeståndsansvar på atomenergins område baserat på följande grundprinciper: a) ovillkorligt ansvar, det vill säga strikt ansvar, b) ensamt ansvar för den som driver den kärntekniska anläggningen, c) begränsning av ansvarsbeloppet och/eller begränsning av ansvar täckt av försäkring eller annan ekonomisk säkerhet, d) tidsbegränsat ansvar.

1997 års protokoll

Wienkonventionen ändrades genom 1997 års protokoll (som trädde i kraft den 4 oktober 2003) för att förbättra systemet för ersättning för atomskada.

¹ EGT L 12, 16.1.2001, s. 1.

1997 års protokoll innehåller bl.a. en ny definition av atomskada (som numera även omfattar konceptet miljöskada och förebyggande åtgärder), utvidgar Wienkonventionens geografiska tillämpningsområde, förlänger den period under vilken anspråk kan ställas för dödsfall och personskada och höjer väsentligt minimigränserna för ersättning. Det omfattar också nya bestämmelser om behörighet som får konsekvenser i fall där en kärnteknisk händelse inträffar under transport av kärnämne till eller från en anläggning belägen inom en sådan stats territorium som är part i Wienkonventionen.

Enligt artikel 19.1 i 1997 års protokoll är en stat som är part i protokollet men inte i 1963 års Wienkonvention bunden av bestämmelserna i den konventionen, i dess ändrade lydelse enligt protokollet, i förhållande till andra stater som är parter i protokollet och kommer, i avsaknad av ett uttryck för en avvikande avsikt från den staten vid den tidpunkt då den deponerar sitt ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument, att vara bunden av 1963 års Wienkonvention i förhållande till stater som endast är parter i denna.

1988 års gemensamma protokoll

Den 21 september 1988 antogs i samband med konferensen om förhållandet mellan Pariskonventionen och Wienkonventionen ett gemensamt protokoll om tillämpningen av Wienkonventionen och Pariskonventionen (nedan kallat *1988 års gemensamma protokoll*), eftersom Pariskonventionen, Brysselkonventionen och Wienkonventionen bygger på samma principer. Det viktigaste målet var att samordna tillämpningen av konventionerna.

1988 års gemensamma protokoll förenar i huvudsak på två sätt de båda konventionerna med varandra.

För det första föreskrivs en ömsesidig utvidgning av anläggningsinnehavarens ansvar enligt Paris- och Wiensystemen (artikel II). Om det inträffar en kärnteknisk händelse som en anläggningsinnehavare är ansvarig för enligt både Wienkonventionen och det gemensamma protokollet, är anläggningsinnehavaren enligt Wienkonventionen ansvarig för atomskada inte bara inom de staters territorium som är parter i den konventionen utan också inom de staters territorium som är parter i såväl Pariskonventionen som det gemensamma protokollet. Omvänt gäller att om en händelse inträffar som en anläggningsinnehavare är ansvarig för enligt såväl Pariskonventionen som det gemensamma protokollet kommer ömsesidighet att tillämpas.

För det andra är syftet med 1988 års gemensamma protokoll att undvika konflikter, särskilt när det gäller transporter, som annars kan uppkomma på grund av samtidig tillämpning av båda konventionerna (artikel III).

1988 års gemensamma protokoll undertecknades av fem medlemsstater och trädde i kraft för ytterligare 17 medlemsstater efter ratifikation, anslutning, godkännande eller godtagande.

2. RESULTAT AV SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

Ändringarna av Wienkonventionen omfattar aspekter som gynnar potentiella skadelidande vid en kärnteknisk olycka, dvs. högre ansvarsbelopp och en bredare definition av atomskada. Därför, i överensstämmelse med slutsatserna i en studie som publicerades 2009 och ett seminarium om ansvar för atomskada som hölls i juni 2010² konstateras det efter samråd med

² http://ec.europa.eu/energy/nuclear/studies/nuclear_en.htm

berörda parter att eventuella initiativ som gäller skadeståndsansvar på atomenergins område inte får hindra medlemsstaternas anslutning till internationella konventioner som förbättrar situationen för potentiella skadelidande i Europeiska unionen. En anslutning till 1997 års protokoll kan därför förbättra nivån på ersättningarna till skadelidande i hela Europeiska unionen.

3. FÖRSLAGETS RÄTTSLIGA ASPEKTER

3.1. De berörda medlemsstaterna

Följande nio medlemsstater i Europeiska unionen har ratificerat eller anslutit sig till Wienkonventionen: Bulgarien, Estland, Lettland, Litauen, Polen, Rumänien, Slovakien, Tjeckien och Ungern. Förenade kungariket och Spanien har undertecknat men inte ratificerat konventionen (dessa två länder blev fördragsslutande parter i Pariskonventionen). Konventionen har upphört att gälla för Slovenien.

1997 års protokoll undertecknades av Litauen, Italien, Tjeckien och Ungern (av dessa länder är Italien fördragsslutande part i Pariskonventionen). Protokollet ratificerades av Rumänien och Lettland (före anslutningen till EU) och Polen (efter anslutningen till EU).

Rådets beslut bör därför riktas till de medlemsstater som är fördragsslutande parter i Wienkonventionen, dvs. Bulgarien, Estland, Litauen, Polen (ex post), Slovakien, Tjeckien och Ungern. Eftersom Förenade kungariket, Italien och Spanien, samtidigt som de har undertecknat Wienkonventionen, är fördragsslutande parter i Pariskonventionen som inför ett liknande system för skadeståndsansvar på atomenergins område, bör dessa länder inte omfattas av rådets beslut.

3.2. Rådets förordning (EG) nr 44/2001

I rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000³ fastställs regler om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område. Förordningen är bindande för samtliga medlemsstater (dock gäller särskilda arrangemang för Danmark).

Bestämmelserna om behörighet i rådets förordning (EG) nr 44/2001 gäller när svaranden har hemvist i en av de medlemsstater som är bundna av förordningen. Talan mot svarande som inte har hemvist i en medlemsstat kan väckas inför domstol i varje medlemsstat i enlighet med de nationella reglerna om domstols behörighet i den staten, om inte annat följer av artiklarna 22 (exklusiv behörighet) och artikel 23 (val av domstolsland i avtal).

Behörigheten grundar sig i första hand på svarandens hemvist. Om talan avser skadestånd utanför avtalsförhållanden kan talan mot en person med hemvist i en medlemsstat väckas i den medlemsstat där skadan inträffade eller kan inträffa. Med den plats där skadan inträffade avses i domstolens rättspraxis den plats där den skadegörande handlingen ägde rum eller den plats där skadan uppstod. I försäkringstvister får talan mot en försäkringsgivare som har hemvist i en medlemsstat väckas a) vid domstolarna i den medlemsstat där försäkringsgivaren har sitt hemvist, eller b) i den medlemsstat där käranden har sitt hemvist, om talan väcks av försäkringstagaren, den försäkrade eller en förmånstagare, eller c) om försäkringsgivaren är en samförsäkrare, vid domstolarna i en medlemsstat där talan har väckts mot huvudförsäkringsgivaren. I fråga om ansvarsförsäkring kan talan mot försäkringsgivaren

³ EGT L 12, 16.1.2001, s. 1.

dessutom väckas vid domstolar på den ort där skadan inträffade och även, om domstolsstatens lagstiftning tillåter det, vid den domstol där den skadelidande parten har väckt talan mot den försäkrade.

I rådets förordning (EG) nr 44/2001 föreskrivs att en dom som meddelats i en medlemsstat ska erkännas och verkställas i övriga medlemsstater utan att det krävs något särskilt förfarande. Ett begränsat antal skäl för icke-erkännande är dock tillåtna av hänsyn till allmänintresset, respekten för rätten till försvar och förekomsten av sinsemellan motstridiga domar.

3.3. Unionens behörighet med avseende på 1997 års protokoll

Det finns ingen unionslagstiftning som reglerar skadeståndsansvaret på atomenergins område. Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 864/2007 av den 11 juli 2007 om tillämplig lag för utomobligatoriska förpliktelser ("Rom II") omfattar inte skadeståndsansvar på atomenergins område.

1997 års protokoll innehåller emellertid bestämmelser som påverkar rådets förordning (EG) nr 44/2001. Till skillnad från de flera olika grunder för en domstols behörighet som finns i förordningen föreskriver artikel XI i Wienkonventionen, i dess ändrade lydelse enligt 1997 års protokoll, som allmän regel exklusiv behörighet för domstolarna i den fördragsslutande stat inom vars territorium den kärntekniska händelsen inträffade.

Framförallt ger artikel XI i Wienkonventionen exklusiv behörighet till domstolarna i den fördragsslutande stat inom vars territorium en kärnteknisk händelse har inträffat att fatta beslut om ersättning för skada som orsakats av händelsen. Om händelsen inträffade utanför de fördragsslutande parternas territorium eller om platsen för olyckan inte kan fastställas med säkerhet, tillkommer behörigheten domstolarna i den ansvarige anläggningsinnehavarens anläggningsstat.

I 1997 års protokoll föreskrivs också exklusiv behörighet för domstolarna i fördragsslutande kuststater för kärntekniska händelser som inträffar inom dessa staters exklusiva ekonomiska zon. Denna behörighet beviljas på det villkoret att depositarien av konventionen har mottagit en anmälan om zonen innan den kärntekniska händelsen inträffade.

Vad gäller reglerna om erkännande och verkställighet fastställs det i artikel XII i Wienkonventionen, i dess ändrade lydelse enligt 1997 års protokoll, att varje dom som har meddelats av den behöriga domstolen och har vunnit laga kraft omfattas av särskilda bestämmelser om erkännande och verkställighet av domar. Med vissa undantag⁴ föreskriver artikel XII att domen ska erkännas inom samtliga fördragsslutande parternas territorier och att den kan verkställas på samma sätt som domar som har meddelats av en nationell domstol. Omprövning av själva saken är aldrig tillåten. Europeiska unionen har exklusiv behörighet i de frågor om domstols behörighet och erkännande och verkställighet av domar som 1997 års protokoll gäller eftersom frågorna enligt domstolens rättspraxis⁵ omfattas av förordning (EG) nr 44/2001. Därmed får medlemsstaterna inte tillämpa andra regler sinsemellan eller ingå avtal med länder utanför Europeiska unionen som medför förpliktelser som påverkar bestämmelserna.

⁴ Att vägra erkännande är tillåtet endast om: a) domen erhållits med svikliga medel, b) svaranden inte fått skäligt rådrum och rimlig möjlighet att föra sin talan, eller c) om domen strider mot grunderna för rättsordningen i den fördragsslutande parten inom vars territorium domen görs gällande, eller inte överensstämmer med grundläggande normer för rättsskipning.

⁵ EG-domstolens dom av den 31 mars 1971 i mål 22/70, AETR, REG 1971, s. 263.

3.4. Tillstånd för medlemsstaterna

Wienkonventionen och 1997 års protokoll innehåller dock ingen bestämmelse om regionala organisationer för ekonomisk integration som ger Europeiska unionen möjlighet att bli fördragsslutande part i protokollet. Europeiska unionen kan följaktligen inte bli en fördragsslutande part i 1997 års protokoll.

1997 års protokoll, som förbättrar skyddet för skadelidande vid kärntekniska händelser, är särskilt viktigt för Europeiska unionen och dess medlemsstater. I detta fall är det därför berättigat för unionen att undantagsvis utöva sina befogenheter via de EU-medlemsstater som är parter i Wienkonventionen.

Om man bortser från de medlemsstater som redan är fördragsslutande parter i den ändrade Pariskonventionen finns det fem EU-medlemsstater, nämligen, Cypern, Irland, Luxemburg, Malta och Österrike, som varken är parter i den ändrade Pariskonventionen eller i 1963 års Wienkonvention. Det får därför anses objektivt motiverat att undantagsvis ge dessa fem medlemsstater tillåtelse att inte bli parter i 1997 års protokoll och således att fortsätta att tillämpa bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 44/2001 på det område som omfattas av Wienkonventionen och 1997 års protokoll. Denna skillnad i tillämpningen av reglerna om behörighet inom Europeiska unionen är motiverad eftersom

- 1997 års protokoll ändrar en konvention i vilken dessa fem medlemsstater inte är fördragsslutande parter,
- rådets förordning (EG) nr 44/2001 inte påverkar konventioner som medlemsstaterna är parter i.

Detta innebär att de medlemsstater som för närvarande är parter i Wienkonventionen bör ratificera eller ansluta sig till 1997 års protokoll i Europeiska unionens intresse. Polen ratificerade 1997 års protokoll efter landets anslutning till EU. Beslutet bör därför riktas till Polen i efterhand. Lettland och Rumänien hade undertecknat och ratificerat 1997 års protokoll redan före sin anslutning till Europeiska unionen.

Av dessa skäl rekommenderar kommissionen att Europaparlamentet och rådet antar ett beslut om att bemyndiga de medlemsstater som är parter i Wienkonventionen att i Europeiska unionens intresse ratificera 1997 års protokoll eller ansluta sig till det.

3.5. Förbehåll gällande bestämmelserna om erkännande och verkställighet av domar

När det gäller regler om erkännande och verkställighet av domar, som fastställs i artikel XII, ändrad genom artikel 14 i 1997 års protokoll, är det nödvändigt att säkerställa fortsatt tillämpning av de relevanta bestämmelserna i förordning (EG) nr 44/2001, som utvidgats till att även gälla Danmark genom avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område⁶, eller i Luganokonventionen om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område av den 30 oktober 2007⁷. Genom att begränsa tillämpningen av artikel XII i Wienkonventionen på detta sätt garanterar man samstämmighet inom unionens rättsliga område och fri rörlighet för domar inom EU utan

⁶ EUT L 299, 16.11.2005, s. 62.

⁷ EUT L 339, 12.12.2007, s. 3.

att det påverkar ett effektivt genomförande av konventionen, i dess ändrade lydelse enligt protokollet, eller får avgörande konsekvenser för länder utanför EU som är parter i konventionen.

I 1997 års protokoll nämns inget om möjligheten att göra förbehåll. Enligt artikel 19 i 1969 års Wienkonvention om traktaträtten kan ett förbehåll tillåtas om det är förenligt med ändamålet bakom konventionen, vilket är fallet här.

När medlemsstaterna ansluter sig till 1997 års protokoll ska de således säkerställa tillämpning av de relevanta EU-reglerna om erkännande och verkställighet av domar som meddelas av en domstol i en annan medlemsstat (inklusive Danmark) eller en stat utanför EU som är bunden av Luganokonventionen.

Förslag till

RÅDETS BESLUT

om bemyndigande för de medlemsstater som är fördragsslutande parter i Wienkonventionen av den 21 maj 1963 om ansvarighet för atomskada (Wienkonventionen) att i Europeiska unionens intresse ratificera eller ansluta sig till protokollet om ändring av konventionen

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA BESLUT

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 81.2 jämförd med artikel 218.6 a,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

med beaktande av Europaparlamentets godkännande, och

av följande skäl:

- (1) Protokollet av den 12 september 1997 om ändring av Wienkonventionen om ansvarighet för atomskada, undertecknad den 21 maj 1963 (nedan kallad *Wienkonventionen*) förhandlades fram med syftet att förbättra ersättningen till dem som lider skada orsakad av kärntekniska händelser.
- (2) Europeiska unionen har exklusiv behörighet i fråga om de konsoliderade artiklarna XI och XII i Wienkonventionen i den mån dessa bestämmelser påverkar bestämmelserna i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område⁸. Medlemsstaterna behåller sin behörighet i frågor som omfattas av 1997 års protokoll som inte påverkar Europeiska unionens lagstiftning. Med beaktande av föremålet för och syftet med 1997 års protokoll kan godkännandet av de bestämmelser i protokollet som omfattas av Europeiska unionens behörighet inte särskiljas från de bestämmelser som omfattas av medlemsstaternas behörighet.
- (3) 1997 års protokoll är av särskilt intresse för Europeiska unionen och dess medlemsstater eftersom det förbättrar ersättningen för skador som orsakas av kärntekniska händelser.
- (4) Wienkonventionen jämte 1997 års protokoll ger inte regionala organisationer möjlighet att delta. Det betyder att Europeiska unionen inte kan underteckna eller ratificera protokollet. Under dessa omständigheter är det undantagsvis motiverat att medlemsstaterna ratificerar eller ansluter sig till 1997 års protokoll i Europeiska unionens intresse.

⁸ EGT L 12, 16.1.2001, s.1.

- (5) Fem av Europeiska unionens medlemsstater, nämligen Cypern, Irland, Luxemburg, Malta och Österrike, är dock inte parter i Wienkonventionen. Eftersom 1997 års protokoll ändrar Wienkonventionen, och rådets förordning (EG) nr 44/2001 tillåter de medlemsstater som är bundna av denna konvention att fortsätta att tillämpa de regler om behörighet som anges i den, är det objektivt motiverat att detta beslut bör riktas enbart till de medlemsstater som är fördragsslutande parter i Wienkonventionen och att undantagsvis tillåta att dessa fem medlemsstater inte blir parter i 1997 års protokoll.
- (6) De medlemsstater som är parter i Wienkonventionen bör därför ratificera eller ansluta sig till 1997 års protokoll i Europeiska unionens intresse, på de villkor som fastställs i detta beslut. Detta beslut riktar sig till Polen ex post, eftersom Polen ratificerade protokollet 2010.
- (7) Vad gäller Europeiska unionen bör bestämmelserna i 1997 års protokoll endast tillämpas av de medlemsstater som för närvarande är fördragsslutande parter i Wienkonventionen.
- (8) Medlemsstaterna bör i rimlig tid och i Europeiska unionens intresse slutföra sina förfaranden för att ratificera eller ansluta sig till 1997 års protokoll. Medlemsstaterna bör utbyta information om hur deras respektive ratifikations- eller anslutningsförfaranden har avancerat för att förbereda deponeringen av sina handlingar för ratifikation av eller anslutning till 1997 års protokoll.
- (9) Bestämmelserna om erkännande och verkställighet av domar i artikel XII i Wienkonventionen, ändrad genom artikel 14 i 1997 års protokoll, bör inte ha företräde vare sig framför de relevanta bestämmelserna i förordning (EG) nr 44/2001, som utvidgats till att även gälla Danmark genom avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i ärenden av civil och kommersiell natur, eller i Luganokonventionen av den 30 oktober 2007 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område. Därför ska medlemsstaterna när de ratificerar eller ansluter sig till 1997 års protokoll avge en sådan förklaring för att säkerställa fortsatt tillämpning av de relevanta EU-bestämmelserna.
- (10) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokoll nr 22 om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av detta beslut, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Utan att det påverkar Europeiska unionens befogenheter ska de medlemsstater som för närvarande är parter i Wienkonventionen av den 21 maj 1963 om ansvarighet för atomskada ratificera eller ansluta sig till 1997 års protokoll i Europeiska unionens intresse.
2. Texten till 1997 års protokoll åtföljer detta beslut.
3. I detta beslut avses med "medlemsstat" alla medlemsstater som för närvarande är fördragsslutande parter i Wienkonventionen.

Artikel 2

1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att samtidigt och i rimlig tid deponera sina ratifikations- eller anslutningsinstrument till 1997 års protokoll hos generaldirektören för Internationella atomenergiorganet, om möjligt före den 31 december 2014.
2. Medlemsstaterna ska före den [...] underrätta rådet och kommissionen om när de förväntar sig ha avslutat sina ratifikations- och anslutningsförfaranden.
3. Medlemsstaterna ska bemöda sig om att utbyta information med varandra om hur deras ratifikationsförfaranden framskrider.

Artikel 3

När medlemsstaterna ratificerar eller ansluter sig till 1997 års protokoll ska de avge följande förklaring:

”domar i frågor som omfattas av 1997 års protokoll ska, när de meddelas av en domstol i en av Europeiska unionens medlemsstater som är fördragsslutande part i protokollet, erkännas och verkställas i övriga EU-medlemsstater som är fördragsslutande parter i protokollet i enlighet med relevanta EU-bestämmelser kring detta ämne.

Domar i frågor som omfattas av 1997 års protokoll ska, när de meddelas av en domstol i Konungariket Danmark, erkännas och verkställas i andra EU-medlemsstater som är fördragsslutande parter i protokollet, i enlighet med avtalet mellan Europeiska gemenskapen och Konungariket Danmark om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område.

Domar i frågor som omfattas av Atenprotokollet ska, när de meddelas av en domstol i en stat som inte är EU-medlem men som är bunden av Luganokonventionen av den 30 oktober 2007 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område, erkännas och verkställas i övriga EU-medlemsstater som är fördragsslutande parter i protokollet, i enlighet med denna konvention.”

Artikel 4

Detta beslut träder i kraft dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 5

Detta beslut riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Bryssel den

*På rådets vägnar
Ordförande*

BILAGA

Ändringsprotokoll till 1963 års Wienkonvention om ansvarighet för atomskada

DE STATER SOM ÄR PARTER I DETTA PROTOKOLL,

SOM ANSER att det är önskvärt att ändra Wienkonventionen av den 21 maj 1963 om ansvarighet för atomskada i syfte att få till stånd ett bredare tillämpningsområde, ökat ansvar för innehavaren av en kärnteknisk anläggning och ökade möjligheter att säkerställa tillräcklig och rättvis ersättning,

HAR ENATS om följande.

Artikel 1

Den konvention som ändras genom detta protokoll är Wienkonventionen om ansvarighet för atomskada, undertecknad den 21 maj 1963, nedan kallad *1963 års Wienkonvention*.

Artikel 2

Artikel I i 1963 års Wienkonvention ska ändras på följande sätt:

1. Punkt 1 j ska ändras på följande sätt:

(a) Ordet ”och” ska strykas i slutet av led ii och i stället läggas till i slutet av led iii.

(b) ett nytt led iv med följande lydelse ska läggas till:

iv) sådana andra anläggningar där det finns kärnbränsle eller radioaktiva produkter eller avfallsämnen, som styrelsen för Internationella atomenergiorganet ska fastställa med jämna mellanrum,

2. Punkt 1 k ska ersättas med följande text:

vii) Med *atomskada* avses

i) dödsfall eller personskada,

ii) skada på eller förlust av egendom,

och var och en av följande förluster eller kostnader i den omfattning som fastställs i domstolsstatens lagstiftning,

iii) ekonomisk förlust orsakad av sådan förlust eller skada som avses i led i) eller ii) i den mån skadan inte omfattas av dessa led, och den som ådragit sig den har rätt att begära ersättning för sådan förlust eller skada som avses i dessa led,

iv) kostnader för åtgärder vidtagna för att återställa miljöskador, dock inte obetydliga skador, om åtgärderna verkligen har vidtagits eller ska vidtas, i den mån kostnaderna inte omfattas av led ii),

v) förlust av inkomst som hänför sig till ett ekonomiskt intresse i användning eller åtnjutande av miljön, som uppstår genom att miljön i betydande mån försämrats, i den mån förlusten inte omfattas av punkt ii),

vi) kostnader för förebyggande åtgärder, och ytterligare förluster eller skador som orsakats av sådana åtgärder,

vii) annan ekonomisk förlust, utöver sådan som orsakas av en försämring av miljön, om den allmänna lagstiftningen om skadeståndsansvar i den stat där den behöriga domstolen är belägen tillåter det och,

vad avser led i–v och vii ovan, i den mån förlusten eller skadan härrör från eller är resultatet av joniserad strålning från en strålningskälla i den kärntekniska anläggningen, eller från kärnbränsle eller radioaktiva produkter eller avfallsämnen i, eller från kärnämne från, med ursprung i eller skickat till, en kärnteknisk anläggning, oavsett om detta är en följd av ämnets radioaktivitet eller av kombinationen av radioaktivitet och ämnets giftighet, explosivitet eller andra farliga egenskaper.

3. Punkt 1 l ska ersättas med följande:

1) *Kärnteknisk händelse*: varje händelse eller serie av händelser med samma ursprung som orsakar atomskada eller, men endast med avseende på förebyggande åtgärder, framkallar ett allvarligt och överhängande hot om sådan skada.

4. Efter punkt 1 l ska fyra nya punkter 1 m, 1 n, 1 o och 1 p med följande lydelse läggas till:

m) *Återställandeåtgärder*: rimliga åtgärder som har godkänts av de behöriga myndigheterna i den stat där åtgärderna vidtogs, och som är avsedda att återställa skadade eller förstörda delar av miljön, eller att införa, där så är rimligt, en motsvarighet till dessa delar i miljön. Vem som ska ha rätt att vidta sådana åtgärder ska avgöras enligt lagstiftningen i den stat där skadan har lidits.

n) *Förebyggande åtgärder*: rimliga åtgärder som någon har vidtagit efter en kärnteknisk händelse för att förhindra eller begränsa skada som avses i led k i–v eller vii, med förbehåll för att lagstiftningen i den stat där åtgärderna vidtas eventuellt kräver ett godkännande från de behöriga myndigheterna.

o) *Rimliga åtgärder*: åtgärder som enligt den behöriga domstolens lagstiftning konstateras vara lämpliga och proportionerliga med hänsyn till samtliga omständigheter, till exempel

i) skadans art och omfattning eller, i fråga om förebyggande åtgärder, arten och omfattningen av risken för sådan skada,

ii) hur verksamma sådana åtgärder, när de vidtas, kan förväntas bli, och

iii) relevant vetenskaplig och teknisk sakkunskap.

p) *Särskild dragningsrätt*: nedan kallad *SDR*, den beräkningsenhet som Internationella valutafonden fastställt och använder för sin egen verksamhet och sina egna transaktioner.

5. Punkt 2 ska ersättas med följande:

2. En anläggningsstat får, om den ringa graden av risk motiverar det, undanta en kärnteknisk anläggning eller små mängder av kärnämne från tillämpningen av denna konvention, under förutsättning,

- (c) att med avseende på kärntekniska anläggningar, kriterierna för undantag för sådana anläggningar har fastställts av styrelsen för Internationella atomenergiorganet och att varje undantag som görs av en anläggningsstat uppfyller sådana kriterier, och
- (d) att med avseende på små mängder kärnämne, gränsvärdena för undantag för sådana mängder har fastställts av styrelsen för Internationella atomenergiorganet och att varje undantag som görs av en anläggningsstat ligger inom de fastställda gränsvärdena.

Kriterierna för undantag för kärntekniska anläggningar och gränsvärdena för undantag för små mängder av kärnämne ska ses över regelbundet av styrelsen.

Artikel 3

Efter artikel I i 1963 års Wienkonvention ska två nya artiklar I A och I B med följande lydelse läggas till:

Artikel I A

- 6. Denna konvention ska tillämpas på atomskada, oavsett var den uppstår.
- 7. Lagstiftningen i anläggningsstaten får dock undanta liden skada från tillämpningen av denna konvention, om skadan uppstår
 - (e) inom en icke-fördragsslutande stats territorium, eller
 - (f) inom havsområden som har fastställts av en icke-fördragsslutande stat i enlighet med internationell sjörätt.
- 8. Ett undantag enligt punkt 2 i denna artikel får endast tillämpas på en icke-fördragsslutande stat, som vid tidpunkten för händelsen
 - (g) har en kärnteknisk anläggning inom sitt territorium eller inom ett havsområde som den har fastställt i enlighet med internationell sjörätt, och
 - (h) inte beviljar motsvarande ömsesidiga fördelar.
- 9. Eventuella undantag enligt punkt 2 i denna artikel ska inte påverka de rättigheter som avses i led a i punkt 2 i artikel IX och eventuella undantag enligt punkt 2 b i denna artikel ska inte omfatta skador ombord på ett fartyg eller luftfartyg eller skador på ett sådant.

Artikel 1 b

Denna konvention ska inte tillämpas på kärntekniska anläggningar som används för icke-fredliga ändamål.

Artikel 4

Artikel II i 1963 års Wienkonvention ska ändras på följande sätt:

1. I slutet av punkt 3 a ska följande text läggas till:
2. Anläggningsstaten får begränsa mängden offentliga medel som ställs till förfogande per händelse till den eventuella skillnaden mellan de belopp som härmed fastställs och det belopp som fastställs i enlighet med punkt 1 i artikel V.
3. I slutet av punkt 4 ska följande läggas till:

Anläggningsstaten får begränsa mängden offentliga medel som ställs till förfogande i enlighet med vad som föreskrivs i punkt 3 a i denna artikel.

4. Punkt 6 ska ersättas med följande:

6. Ingen ska hållas ansvarig för förlust eller skada som inte är atomskada enligt artikel I.1 k, men som skulle ha kunnat fastställas som en sådan på grundval av bestämmelserna i den artikeln.

Artikel 5

Efter den första meningen i artikel III i 1963 års Wienkonvention ska följande läggas till:

Anläggningsstaten får dock bortse från denna skyldighet när det gäller befordran som enbart äger rum inom dess eget territorium.

Artikel 6

Artikel IV i 1963 års Wienkonvention ska ändras på följande sätt:

1. Punkt 3 ska ersättas med följande:
3. En anläggningsinnehavare ska inte ha något ansvar enligt denna konvention om han kan bevisa att atomskadan är en direkt följd av väpnad konflikt, fientligheter, inbördeskrig eller uppror.
2. Punkt 5 ska ersättas med följande:
5. Anläggningsinnehavaren ska, enligt denna konvention, inte ansvara för atomskada
 - (i) på själva den kärntekniska anläggningen och på andra kärntekniska anläggningar, däribland kärntekniska anläggningar under uppförande, som är belägna inom samma område som den berörda anläggningen, och
 - (j) på sådan egendom inom samma område som används eller är avsedd att användas i samband med en sådan anläggning,
3. Punkt 6 ska ersättas med följande:
6. Ersättning för skada på det transportmedel på vilket kärnämnet befann sig vid tidpunkten för den kärntekniska händelsen får inte leda till att anläggningsinnehavarens ansvar för annan

skada minskas till ett belopp som är lägre än 150 miljoner SDR, eller till ett högre belopp som fastställs i en fördragsslutande parts lagstiftning, eller till ett belopp som fastställs i enlighet med artikel V.1 c.

4. Punkt 7 ska ersättas med följande:

7. Ingenting i denna konvention ska påverka fysiska personers ansvar för atomskada som anläggningsinnehavaren, i enlighet med punkt 3 eller 5 i denna artikel, inte är ansvarig för enligt denna konvention, och som den fysiska personen i fråga orsakat genom en handling eller genom underlåtenhet med avsikt att orsaka skada.

Artikel 7

1. Texten i artikel V i 1963 års Wienkonvention ska ersättas med följande:

1. Anläggningsstaten får begränsa anläggningsinnehavarens ansvar för en kärnteknisk händelse antingen

- (a) till minst 300 miljoner SDR eller
- (b) till minst 150 miljoner SDR förutsatt att denna stat, utöver detta belopp och upp till minst 300 miljoner SDR, ställer offentliga medel till förfogande för ersättning av atomskada, eller
- (c) under högst 15 år från och med dagen för ikraftträdandet av detta protokoll, till ett övergångsbelopp på minst 100 miljoner SDR för en kärnteknisk händelse som inträffar under denna period. Ett belopp lägre än 100 miljoner SDR kan fastställas, förutsatt att anläggningsstaten i fråga gör offentliga medel motsvarande detta mindre belopp och 100 miljoner SDR tillgängliga för ersättningar för atomskada.

2. Oaktat vad som sägs i punkt 1 i denna artikel får anläggningsstaten, med hänsyn till den kärntekniska anläggningens eller kärnämnets art och de troliga konsekvenserna av en händelse som härrör från dessa, fastställa ett lägre ansvarighetsbelopp för anläggningsinnehavaren, förutsatt att ett sålunda fastställt belopp inte i något fall är lägre än 5 miljoner SDR och förutsatt att anläggningsstaten garanterar att offentliga medel görs tillgängliga upp till det belopp som fastställs i enlighet med punkt 1.

3. De belopp som anläggningsstaten fastställt för anläggningsinnehavaren i enlighet med punkterna 1 och 2 i denna artikel och punkt 6 i artikel IV ska tillämpas oavsett var den kärntekniska händelsen har inträffat.

2. Efter artikel V ska fyra nya artiklar V A, V B, V C och V D med följande lydelse läggas till:

Artikel V A

1. Ränta och rättegångskostnader som utdömts av domstol i mål som gäller ersättning för atomskada ska betalas utöver de belopp som avses i artikel V.

2. De belopp som nämns i artikel V och punkt 6 i artikel IV får räknas om till nationell valuta i avrundade siffror.

Artikel V B

Varje fördragsslutande part ska se till att skadelidande kan göra sin rätt till skadestånd gällande utan att behöva väcka särskild talan för varje källa som ersättningsmedlen härrör från.

Artikel V C

1. Om de behöriga domstolarna är belägna i en annan fördragsslutande parts stat än anläggningsstaten, kan de offentliga medel som krävs enligt led b och c i punkt 1 i artikel V och punkt 1 i artikel VII samt räntor och rättegångskostnader som beviljats av en domstol göras tillgängliga av den förstnämnda fördragsslutande parten. Anläggningsstaten ska ersätta varje sådant belopp som den andra fördragsslutande parten har betalat ut. Dessa två fördragsslutande parter ska komma överens om förfarandet för återbetalning.
2. Om de behöriga domstolarna är belägna i en annan fördragsslutande stat än anläggningsstaten, ska den fördragsslutande parts stat vars domstolar är behöriga vidta alla nödvändiga åtgärder för att göra det möjligt för anläggningsstaten att ingripa i förfaranden och delta i eventuella uppgörelser om ersättning.

Artikel V D

1. Generaldirektören för Internationella atomenergiorganet ska sammankalla ett möte mellan de fördragsslutande parterna för att ändra de ansvarsgränser som avses i artikel V, om en tredjedel av de fördragsslutande parterna uttrycker önskemål om detta.
2. Ändringar ska antas med två tredjedels majoritet av de fördragsslutande parter som är närvarande och röstar, under förutsättning att minst hälften av de fördragsslutande parterna är närvarande vid omröstningen.
3. När ett förslag till ändring av ansvarsgränserna behandlas ska de fördragsslutande parterna bland annat beakta risken för skada till följd av en kärnteknisk händelse, till förändringar i penningvärdena och kapaciteten på försäkringsmarknaden.
4. a) Varje ändring som antagits i enlighet med punkt 2 i denna artikel ska meddelas av generaldirektören för Internationella atomenergiorganet till samtliga fördragsslutande parter för godkännande. Ändringen ska anses vara godkänd vid utgången av en period på 18 månader efter det att den har anmälts, under förutsättning att minst en tredjedel av de fördragsslutande parterna vid tidpunkten för ändringen under mötet har underrättat generaldirektören för Internationella atomenergiorganet om att de godkänner ändringen. En ändring som godkänns i enlighet med denna punkt träder i kraft 12 månader efter dess godkännande för de fördragsslutande parter som har godkänt den.

- b) Om en ändring inte har godkänts i enlighet med punkt a inom en period av 18 månader från den dag då den meddelades för godkännande, ska ändringen anses ha förkastats.
5. För varje fördragsslutande part som godkänner en ändring efter det att den har godkänts men inte trätt i kraft eller efter dess ikraftträdande i enlighet med punkt 4 i denna artikel, ska ändringen träda i kraft 12 månader efter att ha godkänts av den fördragsslutande parten.
6. En stat som blir part i denna konvention efter det att en ändring trätt i kraft i enlighet med punkt 4 i denna artikel ska, om denna stat inte uttrycker en avvikande avsikt,
- (a) anses vara part i denna konvention i dess ändrade lydelse, och
 - (b) anses vara part i konventionen i dess icke ändrade lydelse i förhållande till varje fördragsslutande part som inte är bunden av ändringen.

Artikel 8

Artikel VI i 1963 års Wienkonvention ska ändras på följande sätt:

1. Punkt 1 ska ersättas med följande:
 - (a) Rätten till ersättning enligt denna konvention ska upphöra om talan inte väckts -
 - i) i fråga om dödsfall eller personskada, inom trettio år från dagen för den kärntekniska händelsen,
 - ii) i fråga om annan skada, inom tio år från dagen för den kärntekniska händelsen.
 - (b) Om emellertid anläggningsinnehavarens ansvar enligt lagstiftningen i anläggningsstaten täcks av försäkring eller annan ekonomisk säkerhet inbegripet statliga medel för en längre period, kan den behöriga domstolens lagstiftning föreskriva att rätten till ersättning gentemot anläggningsinnehavaren upphör först efter en sådan längre period, som inte får vara längre än den period under vilken hans ansvar är täckt på detta sätt enligt anläggningsstatens lagstiftning.
 - (c) Talan om ersättning för dödsfall och personskada eller om annan skada på grundval av en förlängning enligt led b i denna punkt som väcks efter en period av tio år från dagen för den kärntekniska händelsen, ska inte i något fall påverka rätten till ersättning enligt denna konvention för varje person som har väckt talan mot anläggningsinnehavaren före utgången av denna period.
2. Punkt 2 ska utgå.
3. Punkt 3 ska ersättas med följande:

3. Rätten till ersättning enligt konventionen preskriberas i enlighet med lagstiftningen i den stat där den behöriga domstolen är belägen om talan inte väcks inom tre år från den dag då

den som lidit skada hade kännedom eller rimligen borde ha haft kännedom om skadan och om den anläggningsinnehavare som ansvarar för skadan, förutsatt att de perioder som fastställts i leden a och b i punkt 1 i denna artikel inte förlängs.

Artikel 9

Artikel VII ska ändras på följande sätt:

1. I punkt 1 ska följande två meningar läggas till i slutet av texten, som ändrad på detta sätt blir punkt 1a:

Om anläggningsinnehavaren har ett obegränsat ansvar får anläggningsstaten införa en gräns för den ekonomiska säkerheten för den ansvarige anläggningsinnehavaren, förutsatt att denna gräns inte är lägre än 300 miljoner SDR. Anläggningsstaten ska säkerställa att ersättningsanspråk för atomskada som har fastställts gentemot anläggningsinnehavaren betalas ut i den utsträckning den ekonomiska säkerheten är otillräcklig för att täcka anspråken, men inte till högre belopp än den ekonomiska säkerhet som ska tillhandahållas enligt denna punkt.

2. Ett nytt led b med följande lydelse ska läggas till punkt 1:

b) Oaktat led a i denna punkt gäller att om anläggningsinnehavaren har ett obegränsat ansvar, får anläggningsstaten, med hänsyn till den kärntekniska anläggningens eller kärnämnenas art och de troliga konsekvenserna av en händelse som härrör från dessa, fastställa en lägre ekonomisk säkerhet för anläggningsinnehavaren, förutsatt att ett belopp som fastställts på detta sätt inte i något fall är mindre än 5 miljoner SDR, och förutsatt att anläggningsstaten garanterar utbetalningen av ersättningsanspråk för atomskada som har fastställts gentemot anläggningsinnehavaren genom att ställa nödvändiga medel till förfogande i den utsträckning den ekonomiska säkerheten är otillräcklig för att täcka anspråken, och upp till den gräns som fastställs i led a i denna punkt.

3. I punkt 3 ska orden ”eller led b och c i artikel V.1” läggas till efter orden ”i denna artikel”.

Artikel 10

Artikel VIII i 1963 års Wienkonvention ska ändras på följande sätt:

1. Texten i artikel VIII blir punkt 1 i den artikeln.

2. En ny punkt 2 med följande lydelse ska läggas till:

2. Med förbehåll för tillämpningen av bestämmelsen i artikel VI.1 c ska ersättning i första hand ges för dödsfall eller personskada, då värdet på den skada som i samband med ersättningsanspråk gentemot anläggningsinnehavaren ska ersättas enligt denna konvention överskrider eller riskerar att överskrida det högsta belopp som ska göras tillgängligt enligt artikel V.1.

Artikel 11

I artikel X i 1963 års Wienkonvention ska en ny mening med följande lydelse läggas till i slutet av artikeln:

Den regressrätt som föreskrivs i denna artikel får även förlängas till förmån för anläggningsstaten, om denna har ställt offentliga medel till förfogande i enlighet med denna konvention.

Artikel 12

Artikel XI i 1963 års Wienkonvention ska ändras på följande sätt:

1. En ny punkt 1 a med följande lydelse ska läggas till:

1 a. Om en kärnteknisk händelse inträffar inom en fördragsslutande parts exklusiva ekonomiska zon eller, om någon sådan zon inte har fastställts, inom ett område som inte sträcker sig utanför de gränser som hade gällt för en sådan exklusiv ekonomisk zon om den hade fastställts, tillfaller behörigheten enligt denna konvention beträffande anspråk rörande atomskada endast den partens domstolar. Föregående mening ska tillämpas om den fördragsslutande parten har anmält en sådan zon till depositarien före den kärntekniska händelsen. Ingenting i denna punkt ska tolkas som ett bemyndigande att utöva behörighet på ett sätt som strider mot internationell sjörätt, däribland Förenta nationernas havsrättskonvention.

2. Punkt 2 ska ersättas med följande:

2. Om en kärnteknisk händelse inte inträffar inom en fördragsslutande parts territorium, eller inom ett område som har anmälts enligt punkt 1a, eller om platsen för den kärntekniska händelsen inte kan fastställas med säkerhet, ska behörigheten att avgöra sådana mål tillkomma domstolarna i anläggningsinnehavarens anläggningsstat.

3. I punkt 3 första raden och i punkt b ska ”, 1a” läggas till efter siffran ”1”.

4. En ny punkt 4 med följande lydelse ska läggas till:

4. Den fördragsslutande part vars domstolar är behöriga ska se till att endast en av dess domstolar har behörighet i samband med en kärnteknisk händelse.

Artikel 13

Efter artikel XI ska en ny artikel XI A med följande lydelse läggas till:

Artikel XI A

Den fördragsslutande part vars domstolar har behörighet ska, vad gäller talan om ersättning för atomskada, se till att

- (a) varje stat kan väcka talan för den som har lidit atomskada och som är medborgare i den staten eller har hemvist eller bostad inom dess territorium, och som har samtyckt därtill, och

- (b) varje person kan väcka talan för att göra gällande rättigheter enligt denna konvention som personen kommit i åtnjutande av genom subrogation eller överlåtelse.

Artikel 14

Texten i artikel XII i 1963 års Wienkonvention ska ersättas med följande:

Artikel XII

1. En lagakraftvunnen dom som meddelats av en domstol i en fördragsslutande part som har jurisdiktion ska erkännas, utom -
 - (a) om domen erhållits med svikliga medel,
 - (b) om svaranden inte fått skäligt rådrum och rimlig möjlighet att föra sin talan, eller
 - (c) om domen strider mot grunderna för rättsordningen i den fördragsslutande part inom vars territorium domen görs gällande, eller inte överensstämmer med grundläggande normer för rättsskipning.
2. En dom som erkänns enligt punkt 1 i denna artikel ska, när den presenteras för verkställighet i enlighet med de formaliteter som krävs enligt lagstiftningen hos den fördragsslutande part där verkställighet begärs, kunna verkställas som om den vore en dom meddelad av en domstol i den fördragsslutande parten. Omständigheterna kring ett anspråk om vilket domen har meddelats ska inte bli föremål för ytterligare förfaranden.

Artikel 15

Artikel XIII i 1963 års Wienkonvention ska ändras på följande sätt:

1. Texten i artikel XIII blir punkt 1 i den artikeln.
2. En ny punkt 2 med följande lydelse ska läggas till:

2. Oaktat punkt 1 i denna artikel gäller att i den mån ersättning för atomskada överstiger 150 miljoner SDR får lagstiftningen i anläggningsstaten göra undantag från bestämmelserna i denna konvention i fråga om atomskada som inträffar på en annan stats territorium eller i varje havsområde som inrättats i enlighet med internationell sjörätt, när denna andra stat vid tidpunkten för händelsen har en kärnteknisk anläggning inom ett sådant territorium, i den mån den staten inte tillerkänner motsvarande förmåner till ett motsvarande belopp.

Artikel 16

Texten i artikel XVIII i 1963 års Wienkonvention ska ersättas med följande:

Denna konvention påverkar inte de fördragsslutande parternas rättigheter och skyldigheter enligt folkrättens allmänna regler.

Artikel 17

Efter artikel XX i 1963 års Wienkonvention ska en ny artikel XX A med följande lydelse läggas till:

Artikel XX A

1. I händelse av tvist mellan fördragsslutande parter om tolkningen eller tillämpningen av denna konvention ska parterna i tvisten samråda i syfte att bilägga tvisten genom förhandling eller genom någon annan fredlig metod för tvistlösning som de båda kan godta.
2. Om en tvist av detta slag som avses i punkt 1 i denna artikel inte kan lösas inom sex månader från det att samråd enligt punkt 1 i denna artikel har begärts, ska den på begäran av någondera parten i tvisten hänskjutas till skiljedom eller till Internationella domstolen för avgörande. I tvist som hänskjuts till skiljedom kan, om parterna i tvisten ej inom sex månader från dagen för begäran enas om villkoren för skiljeförfarandet, en part anmoda Internationella domstolens president eller Förenta nationernas generalsekreterare att utse en eller flera skiljedomare. Om de tvistande ingivit sinsemellan olika framställningar ska den som ställts till Förenta nationernas generalsekreterare ha företräde.
3. När en stat ratificerar, godtar, godkänner eller ansluter sig till denna konvention kan den förklara att den anser sig vara obunden av endera av eller båda de tvistlösningsförfaranden som anges i punkt 2 i denna artikel. Övriga fördragsslutande parter ska inte vara bundna av ett tvistlösningsförfarande enligt punkt 2 i denna artikel med avseende på en fördragsslutande part för vilken en sådan förklaring är i kraft.
4. En fördragsslutande stat som har avgivit en förklaring i enlighet med punkt 3 i denna artikel kan när som helst dra tillbaka sin förklaring genom anmälan till depositarien.

Artikel 18

1. Artiklarna XX–XXV, punkterna 2 och 3 samt punkt nummer ”1.” i artikel XXVI och artiklarna XXVII och XXIX i 1963 års Wienkonvention ska utgå.
2. Mellan parterna i detta protokoll ska 1963 års Wienkonvention och detta protokoll läsas och tolkas såsom ett enda instrument, som kan kallas 1997 års Wienkonvention om skadeståndsansvar på atomenergins område.

Artikel 19

1. En stat som är part i detta protokoll men inte i 1963 års Wienkonvention ska vara bunden av bestämmelserna i den konventionen i dess ändrade lydelse enligt detta protokoll i förhållande till övriga stater som är parter i detta och, i avsaknad av ett uttryck för en avvikande avsikt från den staten vid tidpunkten för deponering av ett instrument som avses i artikel 20, vara bunden av bestämmelserna i 1963 års Wienkonvention i förhållande till de stater som endast är parter i denna.

2. Ingenting i detta protokoll ska påverka skyldigheterna för en stat som är part både i 1963 års Wienkonvention och detta protokoll i förhållande till en stat som är part i 1963 års Wienkonvention men inte i detta protokoll.

Artikel 20

1. Detta protokoll ska vara öppet för undertecknande för samtliga stater vid Internationella atomenergiorganets högkvarter i Wien från den 29 september 1997 till dess att det träder i kraft.
2. Detta protokoll ska ratificeras, godtas eller godkännas av de stater som har undertecknat det.
3. Efter protokollets ikraftträdande får varje stat som inte har undertecknat det ansluta sig till det.
4. Ratifikations-, godtagande-, godkännande- eller anslutningsinstrumenten ska deponeras hos generaldirektören för Internationella atomenergiorganet, som ska vara depositarie av detta protokoll.

Artikel 21

1. Detta protokoll ska träda i kraft tre månader efter dagen för deponering av det femte instrumentet för ratifikation, godtagande eller godkännande.
2. För varje stat som ratificerar, godtar, godkänner eller ansluter sig till detta protokoll efter deponeringen av det femte instrumentet för ratifikation, godtagande eller godkännande ska protokollet träda i kraft tre månader efter den dag då en sådan stat har deponerat ett lämpligt instrument.

Artikel 22

1. En fördragsslutande stat kan säga upp detta protokoll genom skriftlig anmälan till depositarien.
2. Uppsägningen får verkan ett år efter den dag då anmälan mottogs av depositarien.
3. I förhållandet mellan parterna till detta protokoll anses en stat som säger upp 1963 års Wienkonvention i enlighet med artikel XXVI i konventionen inte samtidigt säga upp 1963 års Wienkonvention i dess ändrade lydelse enligt detta protokoll.
4. Även om en fördragsslutande part säger upp detta protokoll i enlighet med denna artikel ska bestämmelserna i detta protokoll fortsätta att gälla för varje atomskada som orsakas av en kärnteknisk händelse som inträffar innan en sådan uppsägning får verkan.

Artikel 23

Depositarien ska omedelbart underrätta de fördragsslutande staterna och alla andra stater om

- (a) varje undertecknande av detta protokoll,
- (b) varje deponering av ett ratifikations-, antagande-, godkännande- eller anslutningsinstrument,
- (c) ikraftträdandet av detta protokoll,
- (d) varje anmälan enligt punkt 1a i artikel XI,
- (e) varje begäran om att sammankalla en revisionskonferens enligt artikel XXVI i 1963 års Wienkonvention och om ett möte mellan de fördragsslutande parterna i enlighet med artikel V d i 1963 års Wienkonvention i dess ändrade lydelse enligt detta protokoll,
- (f) anmälningar av uppsägningar som mottagits i enlighet med artikel 22 och andra relevanta anmälningar som avser detta protokoll.

Artikel 24

1. Originalet till detta protokoll, av vilket de arabiska, engelska, franska, kinesiska, ryska och spanska texterna är lika giltiga, ska deponeras hos depositarien.
2. Internationella atomenergiorganet ska fastställa den konsoliderade texten i 1963 års Wienkonvention i dess lydelse enligt detta protokoll på arabiska, engelska, franska, kinesiska, ryska och spanska språken enligt bilagan till detta protokoll.
3. Depositarien ska till samtliga stater översända bestyrkta kopior av detta protokoll jämte den konsoliderade texten till 1963 års Wienkonvention i dess ändrade lydelse enligt detta protokoll.

TILL BEKRÄFTELSE HÄRAV har undertecknade, därtill vederbörligen bemyndigade, undertecknat detta protokoll.

SOM SKEDDE i Wien den 12 september 1997.